
Sobre Gaudí

Pere Joan-Llabrés, canonge

El 1898 l'amic i confident de Mn. Miquel Costa, el vicari capitular Pere-Joan Campins i Barceló, va ser elegit i ordenat bisbe de Mallorca. Costa tingué molt a veure en aquest nomenament, demanat pels rectors i vicaris “in capite” de la diòcesi a la Santa Seu i al Govern d'Espanya. Demanà també aquesta designació el comte Eusebi Güell, que tenia com a secretari el literat pollencí Ramon Picó i Campamar. El comte Güell era mecenes d'Antoni Gaudí i Cornet, el genial arquitecte, a qui el nou bisbe encomanaria la restauració i decoració de la Seu poc després, el 19 d'agost de 1901, en una entrevista a la Sagrada Família de Barcelona. A partir de 1902, la restauració i decoració de la Seu de Mallorca anaren endavant, sota la direcció litúrgica del bisbe Campins i l'assessorament de l'historiador Mn. Mateu Rotger, canonge pollencí, gran amic de Mn. Costa, el qual també va ser consultat pel bisbe en l'execució d'aquesta obra.

El 8 de desembre de 1904 Mn. Miquel Costa predicà el sermó en el pontifical amb què el bisbe Campins inaugurava l'altar situat a la vista de

tot el poble, el cor traslladat a la capella reial i presidit per la catedral restaurada, l'inici de la il·luminació elèctrica i de l'obertura amb vidres nous d'una rosassa; més envant arribarien els finestrals guarnits de vitralls polícroms i únics d'aquell artista total. En el sermó, Mn. Costa començà per enaltir la restauració que va induir, en la història de la salvació, la Concepció Immaculada de Maria, de la definició dogmàtica de la qual se celebrava aquell dia el cinquantè aniversari. Després el predicador seguí l'exposició dels motius teològics, litúrgics i històrics, de la restauració de la Seu que el bisbe Campins havia exposat en la carta pastoral del 15 d'agost. Insistí en el títol de la Seu com "església mare", títol primigeni de l'església que té la seu del bisbe i que és símbol de la Puríssima Mare de Déu. En l'obra de restauració no s'ha volgut trencar la tradició –digué-, sinó restablir-la en tota la seva amplitud, sota la direcció més alta i genial, la de Gaudí.

A aquest arquitecte, li dedicà l'abril de 1909 el poema *La Seu de Mallorca*. En vull recordar només una estrofa:

*A les naus, l'Església-poble, que és ramat del Bon Pastor;
més amunt l'Església-mestra tribu ungida del Senyor,
i allà al fons, l'Església glòria, entrevista en l'esplendor.*

Resumia així el nirvi de la restauració arquitectònicolitúrgica que el prelat mallorquí havia planejat i impulsat.